

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **A. M. A. F.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 3. 11. 2025, č. j. 60 A 15/2025-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2025, č. j. MV-87514-4/SO-25.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla stěžovatelovo odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra ze dne 5. 5. 2025, č. j. OAM-3240-7/TP-2025, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[3] Stěžovatel už o vydání povolení k trvalému pobytu žádal dne 26. 6. 2024, Ministerstvo vnitra však jeho žádost rozhodnutím ze dne 12. 11. 2024,

č. j. OAM-18507-13/TP-2024, zamítlo podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl ohrozit bezpečnost státu. K tomuto závěru Ministerstvo vnitra dospělo na základě obsahu utajovaných informací poskytnutých zpravodajskou službou v režimu utajení v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů.

[4] V nyní posuzované věci Ministerstvo vnitra odkázalo na rozhodnutí o předchozí žádosti stěžovatele a uvedlo, že stěžovatel nové skutečnosti nad rámec dříve podané žádosti neuvádí a že vzhledem k tomu, že od podání první do podání nové žádosti uplynulo jen zhruba sedm měsíců, se lze jen obtížně domnívat, že by měly nastat takové nové skutečnosti, které by zvrátily důvod pro zamítnutí žádosti. Ministerstvo vnitra proto řízení o opakované žádosti stěžovatele zastavilo a žalovaná následně odvolání proti usnesení o zastavení řízení zamítla a napadené usnesení potvrdila, jak již bylo uvedeno shora.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalované žalobou, kterou krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Krajský soud konstatoval, že je namístě řízení o žádosti o trvalý pobyt zastavit, pokud žadatel neuvádí žádné nové skutečnosti nad rámec dříve podané žádosti. Stěžovatel žádné nové skutečnosti neuvedl a samotné plynutí času novou skutečností není. Stěžovatel ani netvrdil, že v době mezi podáním první a nyní posuzované žádosti nastala jakákoliv relevantní skutečnost. Nic na věci nezměnil ani fakt, že byla první žádost zamítnuta na základě utajované informace zpravodajských služeb, s jejímž obsahem stěžovatel nebyl seznámen. Správní orgány neměly povinnost na základě shodné žádosti ověřovat, zda za pouhých 7 měsíců existují nové aktuální informace, které nadále odůvodňují aplikaci výhrady bezpečnosti. Jiný výklad by popřel účel § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tedy zjednodušení způsobu posouzení opakovaně podané žádosti založené na shodných skutečnostech. Stěžovatel se jako žadatel o povolení k trvalému pobytu nemůže opakovaně podanou žádostí založenou výlučně na již uplatněných skutečnostech domoci přehodnocení rozhodnutí o dříve podané žádosti jen proto, že od podání žádosti uplynula nějaká doba.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Upozornil, že smyslem § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je zbavit správní orgány administrativní zátěže stran účelově podávaných či argumentačně totožných žádostí. V případě duplicitní argumentace je namístě řízení o žádosti zastavit. Stěžovatel však duplicitní argumentaci z povahy věci přednést nemohl, neboť v řízení neuplatňuje argumentaci vůbec žádnou. Negativní rozhodnutí o minulé žádosti totiž vycházelo z utajovaných informací z minulého roku, jejichž obsah stěžovateli znám není, a v nynější věci si správní orgány aktualizaci či verifikaci informací nevyžádaly, neboť se domnívaly, že nemohlo dojít k posunu hodnocení jeho osoby, je-li jeho žádost podávána po pouhých sedmi měsících. Taková doba je však pro možnou změnu hodnocení stěžovatele signifikantním prostorem. Správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, pokud opřely své rozhodnutí pouze o podklad pořízený v jiném řízení, od jehož vyhotovení uběhlo více než půl roku. Na základě argumentace,

pokračování

že k významnému posunu nemohlo dojít, by bylo možno řízení zastavit nejen po sedmi měsících, ale též kdykoliv poté.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala pouze, že setrvává na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí a že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle citovaného usnesení je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost předkládá k posouzení právní otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou: zda může být řízení o opakované žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bez aktualizace utajovaných informací zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, byla-li předchozí žádost zamítnuta právě v návaznosti na utajované informace o žadateli. Kasační stížnost tedy je přijatelná; pokud jde o její věcné posouzení, dospěl Nejvyšší správní soud k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] V posuzované věci bylo řízení o stěžovatelově žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle něhož „[u]snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti“.

[13] Jak shrnul zdejší soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2024, č. j. 5 Azs 240/2024-32: „Toto ustanovení zjednodušuje způsob vypořádání opakovaně podané žádosti o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Je-li takováto žádost založena na stejných skutečnostech jako dříve podaná žádost, nejde o nedostatek její předepsané obsahové náležitosti (rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 Azs 323/2019-30, bod 19). Správní orgán však řízení o ní zastaví, aniž by se jí dále věcně zabýval. Jde o zvláštní úpravu, která se ve věcech, v nichž se použije zákon o pobytu cizinců, uplatní před obecnou úpravou správního řízení podle správního

řádu [zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Z tohoto důvodu se v posuzované věci nepoužije § 48 odst. 2 správního řádu, který připouští, že se správní orgán bude opakovaně podanou žádostí znovu věcně zabývat, ledaže bylo již jednou na základě dřívější žádosti přiznáno určité právo nebo uložena tatáž povinnost z téhož důvodu.“

[14] Zastavení řízení coby procesní důsledek podání opakované žádosti o povolení k pobytu bez uvedení nových skutečností poprvé představila novela provedená zákonem č. 427/2010 Sb., přičemž podle důvodové zprávy k tomuto zákonu (sněmovní tisk č. 70/0, důvodová zpráva, zvláštní část, k bodům 327 až 330 (§ 169 odst. 8), 6. volební období, 2010-2013, digitální repozitář, www.psp.cz): „V souladu s § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu (řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví z dalších důvodů, stanovených zákonem) se ukládá nový důvod pro zastavení řízení, jehož účelem je omezení administrativní zátěže policie, resp. Ministerstva vnitra, při projednávání opakovaných žádostí o povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu, aniž by byly podloženy novými skutečnostmi, které nebyly předmětem předchozího řízení. Opakované žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu jsou podávány zejména tehdy, pokud zákon spojuje s řízením o této žádosti možnost pobývat na území České republiky. Žádosti jsou pak podávány účelově těmi cizinci, kteří nesplňují podmínky pro další pobyt na území. Cílem úpravy je zjednodušit řízení o opakovaných žádostech, a tím zkrátit dobu pobytu těchto cizinců na území související s vedeným řízením.“

[15] Lze tedy shrnout, že zastavení řízení o opakované žádosti má za účel zbavit správní orgány zátěže spočívající v rozhodování o totožných žádostech totožných žadatelů. Cílem tohoto ustanovení však není znemožnit meritorní posouzení opakovaně podaných žádostí, pokud se oproti dříve podané žádosti situace změnila. Ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců sice vyžaduje, aby to byl žadatel, nikoliv správní orgány, kdo nové skutečnosti zjistí a uvede, otázkou ovšem je, jak je namístě jej vyložit v případě, kdy žadatel změnu skutečností zjistit a tvrdit nemůže s ohledem na to, že důvod pro zamítnutí jeho dříve podané žádosti vycházel z utajovaných informací, s nimiž nebyl seznámen.

[16] V takovém případě zajisté správní orgány ani následně správní soudy nemohou zcela rezignovat na posouzení změny okolností vyplývajících z utajovaných informací s prostým odůvodněním, že žadatel žádné nové skutečnosti neuvádí. Pokud jde o věci rozhodované na základě utajovaných informací, zejména správní soudy hrají významnou a specifickou roli, což je odrazem vážení relevantních ústavně chráněných hodnot, především zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na spravedlivý proces účastníka řízení na straně druhé. Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017-57, ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, č. 2825/2013 Sb. NSS, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS), ale též Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, č. 322/2001 Sb., či ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, č. 136/2007 Sb.), Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ze dne 19. 9. 2017, *Regner proti České republice*, stížnost č. 35289/11) a Soudního dvora EU (rozsudek velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, *ZZ proti Secretary of State for the Home Department*, C-300/11) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajované informace legitimně znepřístupněny, musejí být určitým způsobem vyvážena tak, aby tato omezení byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aporbovaných zájmů. Garantem práva na spravedlivý proces je v takovém

pokračování

případě ve zvýšené míře správní soud, což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy – je na správním soudu, aby kompenzoval nemožnost argumentace účastníka řízení tím, že se sám seznámí s utajovanými informacemi a přezkoumá rozhodnutí správního orgánu i nad rámec uplatněných žalobních bodů, neboť ty s ohledem na svůj informační deficit účastník řízení, co se týče utajovaných informací, zformulovat nemůže.

[17] Ačkoliv výše uvedená judikatura při ochraně veřejných subjektivních práv klade důraz na aktivitu správních soudů, zajisté je namístě v tomto směru požadovat rovněž aktivitu správních orgánů. Jak vyplývá mj. z rozsudku NSS ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29, i v řízeních zahajovaných na žádost má správní orgán povinnost zjistit pro účely rozhodnutí dostatečně skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Nemůže-li účastník řízení učinit tvrzení a navrhnout důkazy ohledně otázky, zda se změnila okolnosti týkající se utajovaných informací, které jsou ve výhradní dispozici veřejné moci, je nutno, aby správní orgán v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu šetřil jeho oprávněné zájmy a zabýval se otázkou, zda ohledně obav vyplývajících z utajovaných informací nedošlo k žádné změně, a teprve pokud zjistí, že v tomto ohledu ke změně nedošlo, řízení o žádosti zastavil.

[18] Tímto přístupem v obecné rovině nedojde k popření smyslu § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, jímž je vyloučení toho, aby se správní orgán musel opakovaně zabývat totožnými žádostmi. Není totiž povinností správních orgánů skutečnosti vyplývající z utajovaných informací znovu posuzovat jako v případě meritorního posouzení věci. Postačí, pokud se budou zabývat otázkou, zda došlo k změně okolností či relevance utajovaných informací, a dojdou-li k závěru, že ke změně nedošlo, řízení zastaví. Určité „předposouzení“ dílčí hmotněprávní otázky před zastavením řízení ostatně českému právnímu řádu není zcela cizí – obdobně i před zastavením řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, o nepřipustné opakované žádosti o mezinárodní ochranu [§ 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona] je namístě posoudit trvání důvodů pro aplikaci vylučujících klauzulí § 15 a § 15a téhož zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2020, č. j. 1 Azs 396/2020-37, č. 4144/2021 Sb. NSS); správní orgány jsou rovněž před zastavením řízení povinny posoudit, zda je myslitelný zásah do soukromého a rodinného života žadatele – cizince (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, č. 4717/2026 Sb. NSS).

[19] Výše uvedené ovšem neznamená, že správní orgány musejí před zastavením řízení o opakované žádosti podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců automaticky zjišťovat nové utajované informace v každém případě – své povinnosti nahradit nemožnost žadatele vnést do hry nové skutečnosti mohou správní orgány učinit zadost i jinak. Podstatné je, aby vzaly v potaz informační deficit žadatele a na základě konkrétních okolností věci vždy individuálně posoudily, zda je myslitelné, aby k relevantní změně došlo. Přitom bude zajisté hrát roli především povaha hrozby, kterou má žadatel pro bezpečnost státu představovat (případně povaha a závažnost již uskutečněného ohrožení), a délka času, která od meritorního posouzení předešlé žádosti uběhla. Je-li vyloučeno, aby k podstatné změně došlo, je v prvé řadě na správních orgánech, aby takový závěr odůvodnily a následně řízení zastavily. Teprve mohou-li být důvodné pochybnosti o tom, že žadatel nadále hrozbu pro bezpečnost státu představuje, je nutno ověřit, zda jsou obavy vyplývající z utajovaných informací stále aktuální. Ani po aktualizaci utajovaných informací není vyloučeno řízení

zastavit, vyjde-li najevo, že k žádné změně nedošlo, a nejsou tedy nové skutečnosti, které by správní orgán mohl posuzovat v rámci meritorního rozhodování.

[20] V dané věci stěžovatel požádal podruhé o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a řízení o jeho žádosti Ministerstvo vnitra zastavilo podle § 169r odst. 1 písm. e) téhož zákona, aniž si obstaralo aktualizaci utajovaných informací. Nespokojilo se ovšem s pouhým konstatováním, že stěžovatel žádné nové skutečnosti neuvedl. Naopak se zabývalo otázkou, zda je relevantní změna v případě stěžovatele reálná, a konstatovalo, že se již v rámci rozhodnutí o dříve podané žádosti stěžovatele vyjádřilo v tom smyslu, že z utajované informace vyplynula dlouhodobá a soustavná aktivita účastníka řízení s přesahem do budoucna představující ohrožení bezpečnosti státu, pročez nelze předpokládat, že toto nebezpečí by mělo pominout po uplynutí pouhých několika měsíců.

[21] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je takové odůvodnění v kontextu posuzovaného případu postačující. Ve správním spise je založeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 11. 2024, č. j. OAM-18507-17/TP-2024, kterým byla zamítnuta stěžovatelova dříve podaná žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že podle utajovaných informací vyvíjel stěžovatel aktivity směřující proti zájmům ČR a lze z nich přímo usuzovat na náboženskou radikalizaci stěžovatele, a to v rozsahu, který představuje riziko možného ohrožení bezpečnosti státu; utajované informace specifikovaly i náboženský kontext relevantní pro vnitrostátní a mezinárodní bezpečnostní zájmy a je v nich akcentováno bezpečnostní riziko, které stěžovatel představuje, respektive by mohl představovat při trvalém pobytu na území. Aktivity stěžovatele byly dlouhodobého, nenáhodného a soustavného charakteru s přesahem do budoucna.

[22] Z meritorního rozhodnutí o stěžovatelově předchozí žádosti tedy vyplývá, že utajované informace se týkají stěžovatelovy náboženské radikalizace a dlouhodobých aktivit ohrožujících zájmy ČR. K tomu kasační soud dodává, že hrozba bezpečnosti státu představovaná dlouhodobou náboženskou radikalizací vyplývající z konkrétních aktivit stěžovatele může jen stěží vzít za své během několika měsíců. Pokud tedy za takových okolností Ministerstvo vnitra o stěžovatelově předchozí žádosti meritorně rozhodlo dne 12. 11. 2024 a stěžovatel již 30. 1. 2025 podal další žádost o vydání povolení k trvalému pobytu (tj. ještě předtím, než byla zamítnuta jeho žaloba proti meritornímu rozhodnutí o jeho předchozí žádosti rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2025, č. j. 20 A 58/2024-46), Ministerstvu vnitra nelze vytýkat žádné pochybení, dospělo-li k závěru, že je nadbytečné požadovat aktualizované utajované informace o stěžovateli, neboť rozptýlení obav z hrozby pro bezpečnost státu po tak krátké době je v podstatě vyloučeno.

[23] Dlužno dodat, že v souladu s požadavky judikatury v řízení o stěžovatelově dříve podané žádosti Ministerstvo vnitra sdělilo podstatu důvodů vyplývajících z utajované informace, kvůli nimž stěžovatel představoval hrozbu pro bezpečnost státu [v tomto ohledu viz rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2021, č. j. 10 Azs 270/2021-54, č. 4279/2022 Sb. NSS, či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 10. 2020 ve věci *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*, stížnost č. 80982/12, zejm. body 151 a 153 a v nich citovanou judikaturu]. Stěžovateli tedy bylo známo, že hrozbu pro bezpečnost státu představoval z důvodu náboženské radikalizace, která je podložena jeho vlastním

pokračování

dlouhodobým aktivní jednáním. A pokud v jeho životě došlo k natolik zásadnímu obratu, který měl dlouhotrvající proces náboženské radikalizace zvrátit během pouhých několika měsíců, měl možnost na něj sám upozornit, což však neučinil.

[24] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgány dostaly své povinnosti posoudit, zda jsou dány nové skutečnosti, jichž se stěžovatel s ohledem na svůj nezaviněný informační deficit nemůže dovolávat. Žádné relevantní pochybnosti o trvajících obavách z hrozby, kterou stěžovatel představuje, v řízení nevystaly. Naopak s ohledem na povahu stěžovatelem představované hrozby pro bezpečnost státu (náboženská radikalizace) je v podstatě vyloučeno, aby v tomto ohledu došlo k významné změně odůvodňující meritorní posouzení stěžovatelovy žádosti během několika měsíců. Ani rozsudek krajského soudu tedy není nezákonný, pokud žalobu stěžovatele zamítl, byť pouze s odkazem na dobu, která uběhla od rozhodnutí o stěžovatelově předchozí žádosti.

5. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 29. dubna 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu